

РЕШЕНИЕ

№ 4100

гр. София, 01.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10504** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. А. А., гражданка на С., С. К. С. и Л. К. С., граждани на С., чрез пълномощника им К. С. А., съпруг на първата и баща малолетните жалбоподатели, срещу три броя откази от 20.09.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ Консулската Служба, при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателите, при кандидатстването за издаване на виза са представени всички необходими документи, но въпреки това издаването на такава е отказано. Посочва се, че съпругът на М. А. А. и баща на малолетните С. К. С. и Л. К. С., К. С. А. е получил международна закрила (хуманитарен статут) в Република България и на това основание, след представяне на необходимите документи, председателят на ДАБ е издал решение № 1699/14.02.2025 г. за събиране на семейството на територията на страната. В решението е конкретно посочена жалбоподателката, като дъщеря на чуждестранния гражданин – бенефициент на правото на закрила. Инвокирани са доводи, че при положение, че един от членовете на семейството е получил хуманитарен статут, той има право да се събере с останалите членове. Не съществуват никакви данни, а и в процесния отказ не са изложени никакви мотиви, за това, че оспорващата ще използва страната като транзитен пункт за незаконна миграция към трета страна. Липсата на мотиви е абсолютно основание за отмяна на оспорения акт, съгласно константната

съдебна практика. От друга страна нито европейското, нито българското законодателство, поставят ограничения за легално пътуване на територията на Европейския съюз за граждани на трети страни, които притежават съответните документи за легален престой. Излагат се аргументи за нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ, както и на конкретни разпоредби от вторичното право на ЕС. Посочена е съдебна практика на АССГ и ВАС по идентични казуси.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващите не се явяват. Пълномощникът им адвокат Т. поддържа жалбата. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът не се явява, не се представлява и не взема становище по основателността на жалбата.

При спазване на изискванията на чл. 15 от Закона за закрила на детето, съдът е изискал от Дирекция за „Социално подпомагане”, Район В. при Столична Община становище или социален доклад.

Изпратеният по време на съдебното заседание представител на Дирекция „Социално подпомагане”, Район В. при Столична Община дава становище, че в интерес на децата е да се съберат с родителите си територията на страната.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявления, подадени на 23.04.2025 г., М. А. А. и малолетните С. К. С. и Л. К. С., чрез законен представител, М. А. А., са кандидатствали за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявленията са представени следните документи: 1. паспорти на М. А. А., С. К. С. и Л. К. С., издадени от компетентните власти на С., 2. решение № 1699/14.02.2025 г., с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на Закона за убежището и бежанците на К. С. А. е разрешено да се събере на територията на страната със съпругата си М. А. А. и с малолетните си деца С. К. С. и Л. К. С., 3. карта на лице, получило субсидиарна закрила, издадена от МВР – Б., издадена на К. С. А. и 4. застрахователни полици за сключена застраховка за медицински разноски в чужбина, издаден на името на М. А. А. и малетните С. К. С. и Л. К. С., със срок на валидност 31.03.2026 г.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 1 от 26.01.2025 г. на посланика на Република България в Кралство Й., с която М. Г., Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Касателно извършена по чл. 30 от Наредбата процедура, с писмо рег. № 536400-113573/12.12.2025 г., Дирекция „Миграция” – МВР е уведомила съда, че в случаите на при вземане на решение за събиране на семейства от Държавна агенция за бежанците при МС, дирекция „Миграция” – МВР не изразява становище при издаване на виза тип „D”.

Видно от приетото становище рег. № М-11007/30.10.2025 г. на Заместник-председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност”, съгласувателната процедура, във връзка с подадените заявления за издаване на виза от М. А. А. и малолетните С. К. С. и Л. К. С., е проведена от Териториалната Дирекция на агенцията в [населено място], и агенцията не възразява

срещу издаване на виза тип „D ”на трите гражданки на С..

Като доказателство по делото е прието и писмо рег. № М-9109/26.08.2025 г. на ДА „НС”, в което са изброени имена на 35 граждани на С., които са кандидатствали и получили визи за дългосрочно пребиваване в България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Впоследствие са използвали визите за пристигане в Германия, където са унищожавали паспортите си и само с притежаваните лични карти са кандидатствали за получаване на закрила в Германия.

Разглеждайки подадените заявления, компетентният административен орган е намерил, че апликантите по трите заявления не са доказали достоверно целта и условията на заявления престой. Прието е, че има данни, че те ще използват страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е издал оспорените откази.

По време на проведеното по делото открито заседание като доказателство бяха приети: 1. Превод на Извлечение от сирийски семеен регистър на област Х., видно от което М. А. А. е съруга на К. С. А., а С. К. С. и Л. К. С. са негови дъщери и 2. Превод на акт за брак от 17.09.2024 г., водно от който М. А. А. и К. С. А. са сключили брак на 01.10.2007 г. в [населено място], С..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорените откази са връчени на М. А. А. и на С. К. С. и Л. К. С., чрез законните им представител на 20.09.2025 г. Жалбата е подадена чрез директно в АССГ на 26.09.2025 г. (вх. № 23547). Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от М. Г., Завеждащ Консулската Служба, при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа.

В случая обжалваните административни актове с издадени в предвидената от закона форма. В отказите за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му. Изложени са кратки мотиви, а именно, че апликантите не доказват достоверно целта и условията на заявления престой. Прието е, че има данни, че те ще използват страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

В разглеждания казус е безспорно, че М. А. А. и малолетните С. К. С. и Л. К. С., чрез законния си представител, с подали искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване могат да

получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с мотивите, изложените в оспорения административен акт мотиви по следните съображения.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

В разглеждания казус е безспорно, че М. А. А. и малолетните С. К. С. и Л. К. С. са представили валидни паспорти, издадени от властите на С., застрахователна полица и удостоверение за семейни връзки, видно от което те са съответно съпруга и дъщери на чуждестранен гражданин, получил хуманитарен статут и разрешение за събиране с членовете на семейството му на територията на Република България, издадено от компетентен орган при ДАБ.

Страните не спорят, че оспорващите са членове на семейството на К. С. А., гражданин на С., на когото е предоставена международна закрила в Република България и по отношение на когото е издадено решение № 1699/14.02.2025 г., с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на Закона за убежището и бежанците на К. С. А. е разрешено да се събере на територията на страната със съпругата си и малолетните си деца.

Тоест налице са предвидените в разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ изисквания за издаване на поисканата виза тип „D”.

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви в оспорения отказ, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна и че анализът на документите и направените от апликантите заявления не доказват по категоричен начин действителните намерения за пътуване.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Съгласно тези разпоредби, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато има апликантът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит и има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Настоящият съдебен състав счита, след анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ са общо и

бланкетно формулирани. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Необходимо е да се посочи, че следва да бъдат изложени ясни мотиви, защо М. А. А., Л. К. С. и С. К. С. не са доказали достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и какви са данните, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Съдът намира за абсурдно, на малолетни деца да се откаже издаване виза, за дългосрочно пребиваване, при положение, че на баща им К. С. А., гражданин на С., е предоставена международна закрила в Република България и по отношение на него е издадено решение № 1699/14.02.2025 г., с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на Закона за убежището и бежанците му е разрешено да се събере на територията на страната със семейството си.

Изложените нарушения на материалния закон насочват към извод за некомпетентност или базирано на неизвестни за съда основания, нежелание за издаване на исканата виза от страна на длъжностното лице, натоварено по силата на закона да упражнява такива правомощия, довели до забава на изпълнение на решение на друг държавен орган за събиране на семейството. С постановения отказ безспорно се нарушават права, гарантирани от чл. 8 на Европейската конвенция за защита правата на човека, което засяга съществено авторитета на Република България и поставя под съмнение възможностите на държавните органи да гарантират върховенството на закона в страната.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D” този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

За пълнота съдът намира, че следва обсъди и обстоятелството, че С. К. С. и Л. К. С. са малолетни деца.

Специализираните органи, в лицето на Дирекция „Социално подпомагане”, район В. при Столична Община, изразяват становище, че в интерес на децата да се съберат на територията на страната с родителите си.

В Конвенцията на Организацията на обединените нации (ООН) за защита правата на детето е използван терминът "висш интерес" на детето, който описва благосъстоянието на децата, което е определено от много широк кръг обстоятелства като: възраст, ниво на зрялост, роля на семейството, социални и културни норми и очаквания, а също така индивидуалната история и опит на детето. Не може да бъде прието, че висшият интерес на детето е обективен факт. Няма препоръчителни определения, които са приложими универсално към всяко дете и във всеки контекст. Възможни са много схващания при определянето на висшият интерес на детето. Съществуват четири взаимосвързани измерения за оценка на висшият интерес на детето: 1/изпълнението на Конвенцията за правата на детето; 2/съобразяване с гледната точка на детето; 3/цялостен подход за

оценка на висшият интерес; 4/съобразяване с краткосрочните и дългосрочните интереси на детето. В случаите когато различни права на детето влизат в конфликт помежду си, като например правото на образование и на адекватен стандарт на живот, висшият интерес на детето трябва да има ролята на междинен принцип. Може да възникнат и справедливи конкуриращи се помежду си претенции между различни групи: между родители и деца, между отделни деца и по-голяма група от деца или между дете и неговата общност или обществото, в което живее. При оценяване на висшия интерес на детето трябва да се има предвид запазване на неговото здраве и безопасност, както и правото му да поддържа редовно лични отношения и преки контакти с двамата си родители.

В глава втора "Права на детето" на Закона за закрила на детето (ЗЗДт) се съдържат разпоредби относно: право на закрила - чл. 10, закрила срещу насилие - чл. 11, закрила на личността на детето - чл. 11а, право на изразяване - чл. 12, право на информиране и консултиране - чл. 13, защита на религиозни убеждения - чл. 14, участие в процедури - чл. 15, зачитане на родителите, настойниците, попечителите и другите членове на обществото -чл. 15а, тайна на информацията, засягаща детето - чл. 16 и т.н.

В ЗЗДт липсва изрична защита на правото на детето на благоденствие и социално развитие, поради това съдът намира, че следва да анализира някои разпоредби на Конвенцията на ООН за защита правата на детето.

Съгласно чл. 3, пар. 1 на Конвенцията висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи. В коментара на конвенцията на комитета по правата на детето (CRC/C/GC/12 29 май 2013 г.) се посочва, че член 3, параграф 1 има за цел гарантиране на разглежданото право във всички решения и действия, отнасящи се до децата. Това означава, че първостепенно съображение за всяко действие, свързано с дете или деца, трябва да бъдат най-добрите интереси на това дете или деца. Смисълът на думата „действие“ не включва само решения, но и всички актове, поведение, предложения, услуги, производства и други мерки. Бездействието, непредприемането на действия и пропуските също са „действия“ – например когато социалните служби не предприемат действия за защита на децата от неполагане на грижи или малтретиране. Всъщност всички действия, предприети от една държава, по един или друг начин засягат децата. Това не означава, че е необходимо всяко действие, предприето от държавата, да включва пълен и официален процес на оценка и определяне на най-добрите интереси на детето. Ако обаче дадено решение ще окаже съществено въздействие върху дете или деца, е уместно по-високо ниво на защита и подробни процесуални правила за съобразяване с най-добрите интереси на това дете или деца. Следователно по отношение на мерките, които не са пряко насочени към детето или децата, би било необходимо изразът „отнасящи се до“ да се изясни в светлината на обстоятелствата по всеки отделен случай, за да може да се прецени влиянието на действието върху детето или децата.

Според чл. 3, пар. 2 от Конвенцията, държавите – страни по нея се задължават да осигурят на детето такава закрила и грижи, каквито са необходими за неговото благосъстояние, като се вземат предвид правата и задълженията на неговите родители, законни настойници или на другите лица, отговорни по закон за него, и за тази цел те предприемат всички необходими законодателни и административни мерки. В този

смисъл, задължението на държавите надлежно да се съобразяват с най-добрите интереси на детето е комплексно и обхваща всички обществени и частни институции за социално подпомагане, съдилища, административни и законодателни органи, включващи деца или отнасящи се до тях.

Понятието за най-добрите интереси на детето е сложно и неговото съдържание трябва да се определя поотделно за всеки случай. Именно чрез тълкуване и изпълнение на член 3, пар. 1 и пар. 2 в съответствие с останалите разпоредби на Конвенцията, административните органи и съдилищата следва да изяснят понятието и да го приложат конкретно на практика. Съответно понятието за най-добрите интереси на детето е гъвкаво и приспособимо. То следва да се адаптира и определя индивидуално, според конкретното положение на съответното дете или деца, предвид индивидуалната им среда, ситуация и нужди. При индивидуални решения най-добрите интереси на детето трябва да се оценяват и определят в светлината на конкретните обстоятелства около съответното дете. За колективни решения – например от законодателя – най-добрите интереси на децата като цяло трябва да се оценяват и определят в светлината на обстоятелствата на конкретната група и/или децата като цяло. И в двата случая оценката и определянето следва да се извършват при пълно зачитане на правата, съдържащи се в Конвенцията и факултативните протоколи към нея.

Важен елемент, който трябва да се вземе под внимание, е уязвимото положение на детето, например ако то има увреждане, принадлежи към малцинствена група, ако е бежанец или търсещо убежище лице, жертва на малтретиране, живее на улицата и пр. Целта на определянето на най-добрите интереси на дете или деца в уязвимо положение следва да бъде свързана не само с пълното ползване от всички предвидени в Конвенцията права, но и с останалите норми в областта на правата на човека, отнасящи се до такива специфични ситуации, например като тези в обхвата на Конвенцията за правата на хората с увреждания, Конвенцията за статута на бежанците и др., както и без съмнение нормите на първичното и вторичното право на ЕС, регулиращи Общата европейска система в областта на убежището.

В случая задължително следва да се вземат предвид и някои от разпоредбите на вторичното право на ЕС, даващи тълкуване на понятия, имащи отношение към правото на получаване на международна закрила.

Съгласно т. 18 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (наричана за краткост по-надолу само Директивата), „Висшият интерес на детето“ следва да има първостепенно значение за държавите-членки при изпълнението на настоящата директива, в съответствие с Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на детето от 1989 г. При определяне на висшия интерес на детето държавите-членки следва да обръщат особено внимание на принципа за целостта на семейството, благоденствието и социалното развитие на непълнолетното лице, на съображения, свързани със сигурността и безопасността, както и на мнението на непълнолетното лице, в зависимост от неговата възраст или степен на зрялост.

По силата на чл. 20, пар. 3 и пар. 5 на глава VII от Директивата, уреждащ съдържанието

на правото на международна закрила, при изпълнението на настоящата глава държавите-членки вземат предвид особеното положение на уязвимите лица, като например непълнолетни лица, непридружени непълнолетни лица, лица с увреждания, възрастни хора, бременни жени, самотни родители, придружени от непълнолетните си деца, жертви на трафик на хора, лица с психични разстройства и лица, които са били подложени на изтезания, изнасилване или други тежки форми на психологическо, физическо или сексуално насилие. Висшият интерес на детето е първостепенно съображение за държавите-членки при изпълнението на разпоредбите на настоящата глава относно непълнолетните лица.

Вземайки предвид цитираните по-горе норми от правото на ЕС и международното право, съдът намира, че по отношение С. К. С. и Л. К. С. следва безспорния извод, че в техен висш интерес е да се съберат със семейството си на територията на страната, при положение, че баща ѝ К. С. А. е получил международна закрила и разрешение за събиране на семейството на територията на страната.

На последно място съдът намира, че не следва да обсъжда като относимо към настоящия спор писмо рег. № М-9109/26.08.2025 г. на ДА „НС“. В същото са изброени 35 граждани на С., които според агенцията са злоупотребили с издадени им от българските консулски власти визи за дългосрочно пребиваване, използвайки ги за да стигнат до Германия и да кандидатстват там за получаване на международна закрила.

Настоящият съдебен състав не намира, че е компетентен да обсъжда дали тези граждани са нарушили българските или общеевропейските миграционни разпоредби. В разглеждания казус е есециално, че М. А. А. и малолетните С. К. С. и Л. К. С. не фигурират в съдържанието на този документ, а по отношение на тях конкретно ДА „НС“ е изразила положително становище за издаване на визи за дългосрочно пребиваване.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Завеждащ Консулската Служба, при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., за ново разглеждане на подадените от М. А. А. и малолетните С. К. С. и Л. К. С., граждани на С., заявления за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде исканите административни актове.

Съдът намира, че следва да подчертае, че Завеждащ Консулската Служба, при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., следва да разгледа отново заявления, подадени на 23.04.2025 г., от М. А. А. и малолетните С. К. С. и Л. К. С., граждани на С., а не на същите да се дават указания, за подаване на ново заявление.

По отношение на направените разnosки, предвид на факта, че оспорващите, чрез процесуалния си представител не са поискали присъждането на такива, съдът не дължи произнасяне.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. А. А., гражданка на С. и на малолетните С. К. С. и Л. К. С.,

граждани на С., чрез пълномощника им К. С. А., съпруг на първата и баща малолетните жалбоподатели, три броя откази от 20.09.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ Консулската Служба, при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й..

ВРЪЩА делото като преписка на Завеждащ Консулската Служба, при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., за повторно разглеждане на подадените от М. А. А. и малолетните С. К. С. и Л. К. С., граждани на С. заявления от 23.04.2025 г., за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

На основание чл. 174 от АПК, съдът определя 20-дневен срок, от влизане в сила на настоящето решение, за издаване на исканите административни актове – визи за дългосрочно пребиваване.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.